

Besvarelse af spørgsmål 46.

Ved lov nr. 510 af 22. december 1947 ændredes folkeforsikringslovens § 40, stk. 9, nu stk. 11, om ydelse af personlige tillæg til renten, således at rådighedsbeløbet forhøjedes fra 5 til 7½ pct. af de i det foregående år i kommunen udredede grundbeløb af invalide- og aldersrenter, og således at tillægget kunne ydes til invalide- og aldersrentemodtagere, navnlig i tilfælde, hvor de pågældendes forhold var ganske særlig vanskelige.

Det fremgår af den af folketingsudvalget den 17. december 1947 afgivne betænkning, rigsdagstidende 1947—48, tillæg B. sp. 31 ff, og forhandlingerne under lovforslagets 2. behandling i folketinget, rigsdagstidende 1947—48, folketingets forhandlinger sp. 974 ff, at man ved den sidstnævnte ændring tilsigtede, at kommunerne, når trangtilfældene var afhjulpne, skulle stilles friere med hensyn til fordeling af rådighedsbeløbets eventuelle restbeløb,

I et af socialministeriet under 7. januar 1948 udsendt cirkulære om de ved den nævnte lov gennemførte ændringer i folkeforsikringsloven udtales det i overenstemmelse hermed, at kommunalbestyrelserne efter ændringen af § 40, stk. 11, er friere stillet med hensyn til ydelse af personlige tillæg, således at kommunalbestyrelsen nu kan yde personlige tillæg uden at være bundet af skønnet om, at pågældendes forhold skal være ganske særlig vanskelige. Der henvises i cirkulæret til, at det fremhæves i loven, at rådighedsbeløbet navnlig er tænkt at skulle komme til anvendelse i tilfælde, hvor de pågældendes forhold er ganske særlig vanskelige, men det tilføjes, at det efter bestemmelsens ordlyd nu er tilfaldt af rådighedsbeløbet at yde tillæg til alle rentemodtagere uden undersøgelse af den enkelte rentemodtagers forhold.